

Forgóajtó

Foky István

A zaj és a csend határán áll
négy reteszével. Négy emberszemével.
Ha odalépek, belülről más valaki jön.
Az, aki elköszön attól, ami rám vár.
Nézem társam arcát. Kicsit sápadt
És számomra egy ismeretlen világot
cipel kifelé tekintetén.
Az ajtó nyikordul. Toljuk.
Erőnk belereccsen.
Én kívülről,
ő belülről.
Egyet biccent, nem kérdi, ki vagyok.
De tudja, hogy
bent meleg van és lávaszín a levegő.
Mégis hallgat.
Ha négyen tolnánk,
ha száz rekesze lenne és
benne égne tüdők lángján a nap,
ráolvadna keddünk réztolójára és
mosolyognánk,
akkor is hallgatna.
Hiába ez az ajtó kicsit az emberség,
egy csipetnyi összetartozás,
mégis sietünk túllenni rajta.

Subotica, 1961

Néha eljön hozzánk az idő

Foky István

Háborúról olvastam az este.
Vihar volt,
jég volt.
Derékba törtek a fák,
tető repült.
Aztán szemerkélt tovább,
és a táj megnyalta sebeit.
Jégkopasztotta bőre a háznak
néhol sárga lett,
máshol csokoládébarna,
és lekaszálták a dohányt. Az üsző megellett,
de el kell adni.
Néha eljön hozzánk az idő.
Háborúról olvastam az este.
És érzem, az a kis tollas sem száll többé
hozzánk az ereszre,
mert tollakat találva a szőlőtöke mellett,
behoztam és
felragasztottam színes papírra.
Még magam sem tudom, hogy
mi lesz az aláírás.
Talán a nevem, ha van nevem.

Telecska, 1961